

ZPOW.6126.1.2026

UCHWAŁA NR 153/2026
PAŃSTWOWEJ KOMISJI WYBORCZEJ
z dnia 19 października 2026 r.

w sprawie odwołania Komitetu Wyborczego
Bezpartyjni Samorządowcy – Łączy Nas Polska
od uchwały Okręgowej Komisji Wyborczej w Zielonej Górze

Na podstawie art. 218 § 2 w związku z art. 258 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy (Dz. U. z 2026 r. poz. 1261) Państwowa Komisja Wyborcza, po rozpatrzeniu odwołania Komitetu Wyborczego Bezpartyjni Samorządowcy – Łączy Nas Polska, złożonego przez Pełnomocnika Wyborczego tego Komitetu i osobę upoważnioną do zgłoszenia kandydata, zwanych dalej „osobą zgłaszającą kandydata”, od uchwały nr 4/2026 Okręgowej Komisji Wyborczej w Zielonej Górze z dnia 14 października 2026 r. w sprawie odmowy rejestracji kandydata na senatora komitetu wyborczego pod nazwą KOMITET WYBORCZY BEZPARTYJNI SAMORZĄDOWCY – ŁĄCZY NAS POLSKA w okręgu wyborczym nr 20 w wyborach uzupełniających do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej zarządzonych na dzień 22 listopada 2026 r.

postanawia
oddalić odwołanie.

Uzasadnienie

Uchwałą nr 4/2026 Okręgowej Komisji Wyborczej w Zielonej Górze z dnia 14 października 2026 r. w sprawie odmowy rejestracji kandydata na senatora komitetu wyborczego pod nazwą KOMITET WYBORCZY BEZPARTYJNI SAMORZĄDOWCY – ŁĄCZY NAS POLSKA w okręgu wyborczym nr 20 w wyborach uzupełniających do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej zarządzonych na dzień 22 listopada 2026 r., zwaną dalej „uchwałą”, Okręgowa Komisja Wyborcza w Zielonej Górze, zwana dalej „Komisją”, odmówiła rejestracji kandydata na senatora – Sławomira Błądyko – zgłoszonego w okręgu wyborczym nr 20 przez Komitet

Wyborczy Bezpartyjni Samorządowcy – Łączy Nas Polska, zwany dalej „Komitetem”, z powodu dołączenia do zgłoszenia tylko 1 464 prawidłowych podpisów wyborców popierających zgłoszenie kandydata, tj. niespełnienia wymogu określonego w art. 265 § 1 Kodeksu wyborczego.

W dniu 16 października 2026 r., tj. w ustawowym terminie, zostało doręczone Państwowej Komisji Wyborczej odwołanie złożone przez osobę zgłaszającą kandydata.

W odwołaniu wniesiono o:

- 1) uznanie odwołania za zasadne i stwierdzenie, że zgłoszenie kandydata na senatora Sławomira Błądyko zostało poparte podpisami co najmniej 2 000 wyborców stale zamieszkałych w okręgu wyborczym nr 20;
- 2) przeprowadzenie przez Państwową Komisję Wyborczą ponownej, samodzielnej weryfikacji wszystkich 1 383 zakwestionowanych podpisów na podstawie oryginałów wykazów podpisów i danych z Centralnego Rejestru Wyborców;
- 3) dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z:
 - a) oryginałów wykazów podpisów złożonych Komisji w dniu 14 października 2026 r.,
 - b) wykazu wad sporządzonego przez Delegaturę Krajowego Biura Wyborczego w Zielonej Górze, ze wskazaniem numeru arkusza, pozycji i przyczyny odrzucenia każdego wpisu,
 - c) wyników sprawdzenia danych w Centralnym Rejestrze Wyborców;
- 4) umożliwienie odwołującemu lub wskazanej przez niego osobie wglądu w wykaz wad i udziału w czynnościach ponownej weryfikacji, a także wyznaczenie posiedzenia z udziałem odwołującego.

Wnoszący odwołanie zarzuca uchwale naruszenie:

- 1) art. 265 § 1, 3 i 5 w związku z art. 216 § 2 i art. 258 Kodeksu wyborczego przez błędne uznanie, że zgłoszenie nie zostało poparte podpisami co najmniej 2 000 wyborców, choć według wnoszącego odwołanie prawidłowa – wolna od nadmiernego formalizmu – weryfikacja wykazów prowadzi do wniosku, że wymagana liczba podpisów została osiągnięta;
- 2) naruszenie art. 265 § 3 w związku z art. 258 Kodeksu wyborczego przez

nadmiernie rygorystyczną i subiektywną ocenę „czytelności” oraz „kompletności” danych (PESEL, adres, imię i nazwisko), która rzekomo – według wnoszącego odwołanie – jest sprzeczna z utrwaloną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, zgodnie z którą organy wyborcze powinny unikać nadmiernego formalizmu, a drobne braki formalne nie powinny skutkować dyskwalifikacją podpisu;

- 3) naruszenie art. 265 § 3 w związku z art. 258 Kodeksu wyborczego przez zakwalifikowanie 51 wpisów jako „wielokrotne poparcie” do kategorii podpisów nieprawidłowych bez wskazania, czy co najmniej jeden wpis każdego z tych wyborców został zaliczony jako prawidłowy;
- 4) naruszenie art. 217 § 1 w związku z art. 258 Kodeksu wyborczego przez niezawiadomienie osoby zgłaszającej o czynnościach sprawdzających dokonywanych w oparciu o Centralny Rejestr Wyborców oraz przez zaniechanie porównania danych osobowych i adresowych z danymi w rejestrze w przypadkach uznanych za „nieczytelne”, co pozwoliłoby jednoznacznie zidentyfikować wyborcę;
- 5) naruszenie zasady rzetelnego uzasadnienia rozstrzygnięcia przez ograniczenie się do zbiorczych kategorii wad (w tym kategorii łączących wady o różnym charakterze, np. „inny lub niepełny, nieczytelny adres”), bez wskazania arkuszy i pozycji wykazu, co uniemożliwia odwołującemu odniesienie się do konkretnych ustaleń;
- 6) naruszenie art. 100 ust. 1 w związku z art. 62 ust. 1 i art. 31 ust. 3 Konstytucji RP przez nieproporcjonalne ograniczenie prawa wyborców do zgłaszania kandydatów oraz biernego prawa wyborczego kandydata, wynikające z mechanicznego odrzucenia blisko połowy podpisów.

Państwowa Komisja Wyborcza zważyła, co następuje.

Zgodnie z art. 265 § 1 Kodeksu wyborczego zgłoszenie kandydata na senatora powinno być poparte w sposób, o którym mowa w art. 265 § 3 i 4 Kodeksu wyborczego, podpisami co najmniej 2 000 wyborców stale zamieszkałych w danym okręgu wyborczym. Należy szczególnie podkreślić, że zgodnie z art. 265 § 3 Kodeksu wyborczego „Wyborca udzielający poparcia zgłoszeniu kandydata na senatora składa

podpis obok czytelnie wpisanego swojego nazwiska i imienia, adresu zamieszkania, numeru ewidencyjnego PESEL oraz daty udzielenia poparcia.”. Zatem to nie Państwowa Komisja Wyborcza i Komisja, lecz ustawodawca wprost przesądził o konieczności czytelnego wskazania wszystkich wymienionych wyżej danych (poza własnoręcznym podpisem) w wykazie osób udzielających poparcia m.in. dla zgłoszenia kandydata na senatora. Zasady dotyczące prawidłowego podania wszystkich danych w wykazie podpisów obywateli udzielających poparcia dla zgłoszenia kandydata są od wielu lat takie same we wszystkich wyborach. Ścisłe spełnienie ustawowych warunków przez udzielającego poparcia jest zatem niezbędne, gdyż niedotrzymanie chociażby jednego z nich uniemożliwia sprawdzenie, czy popierający zgłoszenie ujęty jest w stałym obwodzie głosowania w Centralnym Rejestrze Wyborców, a tym samym, czy posiada prawa wyborcze pozwalające na udzielenie poparcia w danym okręgu wyborczym. Zgodnie bowiem z art. 265 § 5 Kodeksu wyborczego poparcia dla zgłoszenia kandydata na senatora może udzielić wyłącznie wyborca stale zamieszkały w danym okręgu wyborczym. W związku z tym tylko adres zamieszkania może wskazać, czy spełniony został wymóg określony w powołanym przepisie. Jak wynika z uchwały Komisji zgłoszenie kandydata na senatora dokonane przez Komitet zawierało aż 1 383 błędnych podpisów, w tym 373 przypadków wynikających ze wskazania innego adresu, niż adres ujęcia w stałym obwodzie głosowania w Centralnym Rejestrze Wyborców lub podania niepełnego, albo nieczytelnego adresu zamieszkania wyborcy udzielającego poparcia.

Należy przy tym szczególnie podkreślić, że prawidłowe wskazanie m.in. adresu zamieszkania ma na celu nie tylko umożliwienie sprawdzenia posiadania prawa wybierania przez daną osobę, lecz także, co jest równie istotne, uwiarygodnienie, że podpis złożyła faktycznie osoba wskazana w wykazie, gdyż osoby składające podpisy znają swój adres zamieszkania.

Państwowa Komisja Wyborcza wyjaśnia, że fakt, iż m.in. na wykazie podpisów popierających zgłoszenie kandydata na senatora należy podać adres zamieszkania, pod którym dana osoba faktycznie stale zamieszkuje i pod tym adresem ujęta jest w stałym obwodzie głosowania w Centralnym Rejestrze Wyborców, wynika wprost z art. 5 pkt 9 i 14 Kodeksu wyborczego. Zgodnie bowiem z powołanymi przepisami,

ilekroć w Kodeksie wyborczym jest mowa o:

- 1) stałym zamieszkanu – należy przez to rozumieć zamieszkanie w określonej miejscowości pod oznaczonym adresem z zamiarem stałego pobytu;
- 2) adresie zamieszkania – należy przez to rozumieć adres, pod którym dana osoba faktycznie stale zamieszkuje i pod tym adresem ujęta jest w Centralnym Rejestrze Wyborców w stałym obwodzie głosowania zgodnie z adresem zameldowania na pobyt stały albo adresem stałego zamieszkania.

Państwowa Komisja Wyborcza stwierdza ponadto, że zgodnie z art. 18 § 2 Kodeksu wyborczego Centralny Rejestr Wyborców potwierdza prawo wybierania. Jak natomiast wprost wynika z art. 18 § 3 pkt 4 Kodeksu wyborczego Centralny Rejestr Wyborców służy do sprawdzania posiadania prawa wybierania w związku z weryfikacją podpisów złożonych właściwemu organowi. Z powołanego przepisu wynika zatem, że do sprawdzania posiadania prawa wybierania w związku z udzieleniem poparcia organy wyborcze wykorzystują, w zależności od stwierdzonych wątpliwości, w zakresie części podpisów albo wszystkich podpisów, Centralny Rejestr Wyborców. Państwowa Komisja Wyborcza zauważa przy tym, że analogiczne zasady stosowane są od lat i takie działanie uznane jest za prawidłowe w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów administracyjnych.

Dlatego też adres wskazywany przez wyborcę na wykazie podpisów poparcia dla kandydata na senatora musi być zgodny z adresem ujęcia w stałym obwodzie głosowania w Centralnym Rejestrze Wyborców.

Państwowa Komisja Wyborcza stwierdza, że wbrew twierdzeniu wnoszącego odwołanie, przywołane przez niego orzeczenia Sądu Najwyższego dotyczące nadmiernego rygoryzmu mają charakter jednostkowy. Natomiast według ugruntowanej linii orzeczniczej sądów dokładne spełnienie wszystkich ustawowych warunków przez udzielającego poparcia jest konieczne, gdyż wynika to wprost z Kodeksu wyborczego. W związku z tym niespełnienie chociażby jednego z nich skutkuje koniecznością nieuwzględnienia danego poparcia.

Przykładowo już w postanowieniu z dnia 29 sierpnia 2011 r. sygn. akt III SW 8/11, odnoszącym się do analogicznych przepisów dotyczących sprawdzania podpisów poparcia w związku z tworzeniem komitetu wyborczego wyborców, Sąd Najwyższy

wskazał, że „Obowiązek zebrania co najmniej 1.000 podpisów obywateli popierających utworzenie komitetu wyborczego wyborców oraz załączenia do zawiadomienia ich wykazu, zawierającego szczegółowo wskazane informacje, jest więc wyraźnie określony w ustawie. Powinnością Państwowej Komisji Wyborczej jest sprawdzenie, czy zostały spełnione wszystkie ustawowe wymagania dotyczące złożenia zawiadomienia o utworzeniu komitetu wyborczego, w tym także, czy załączony wykaz obywateli popierających utworzenie komitetu zawiera wszystkie dane określone w ustawie.”;

W postanowieniu z dnia 12 września 2019 r. I NSW 70/19, dotyczącym rejestracji list kandydatów na posłów w związku z wyborami do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, tj. w zakresie analogicznych wymogów, Sąd Najwyższy wskazał m.in.: „Nade wszystko jednak, ustawowe kryteria prawidłowości podpisów składanych przez wyborcę popierającego listę kandydatów określają art. 209 § 2 i 3 Kodeksu wyborczego. Zgodnie z art. 209 § 2 Kodeksu wyborczego, wyborca udzielający poparcia liście kandydatów składa podpis obok czytelnie wpisanego swojego nazwiska i imienia, adresu zamieszkania i numeru ewidencyjnego PESEL. Wskazany przepis przewiduje zatem, że złożenie podpisu (niekoniecznie czytelnego) potwierdza wolę wyrażenia poparcia danej listy kandydatów przez osobę, której dane - ujawnione w postaci czytelnie wpisanego nazwiska i imienia, a także adresu zamieszkania i numeru ewidencyjnego PESEL - zostały ujawnione. Konieczność podania wszystkich przewidzianych ustawą elementów identyfikujących wyborcę niewątpliwie wymaga dochowania odpowiedniej staranności. Celem tej regulacji jest jednak jednoznaczne potwierdzenie, że określony w wykazie wyborca popiera inicjatywę zgłoszenia listy zawierającej nazwiska konkretnych kandydatów, w tym samym okręgu, w którym jest uprawniony do głosowania. Wprowadzenie przez ustawodawcę wymogu czytelnego wpisania nazwiska, imienia i pozostałych danych określonych w art. 209 § 2 Kodeksu wyborczego, nie może być w żadnym razie odczytywane jako dyskryminujące osoby, które mogą mieć - także z obiektywnych przyczyn - określone trudności z dochowaniem właściwej formy dokonywanych wpisów.”

Z kolei w postanowieniu z dnia 18 września 2019 r. sygn. akt I NSW 79/19 Sąd Najwyższy wskazał, że obowiązek podania podczas udzielania poparcia adresu

zamieszkania zbieżnego z adresem ujęcia w rejestrze wyborców jest zabezpieczeniem przed ewentualnymi nadużyciami dotyczącymi praw wyborczych, co mogłoby być konsekwencją umożliwienia udzielania poparcia listom kandydatów na posłów z poza obszaru okręgu wyborczego, w którym dany wyborca wpisany jest do rejestru wyborców. Ponadto Sąd Najwyższy w postanowieniu z 13 września 2019 r. sygn. akt I NSW 75/19 wskazał, że to rejestr wyborców potwierdza prawa wyborcze, a nie deklaracja złożona przez wyborcę.

W postanowieniu z dnia 15 września 2023 r. sygn. akt I NSW 21/23 Sąd Najwyższy wskazał m.in., że *„Przepisy Kodeksu wyborczego regulujące i sankcjonujące Centralny Rejestr Wyborców mają moc powszechnie obowiązującą. Zgodnie z art. 18 § 3 k.wyb. Centralny Rejestr Wyborców służy do: sporządzania spisów wyborców (pkt 1); sporządzania spisów osób uprawnionych do udziału w referendum (pkt 2); ustalania liczby wyborców (pkt 3); sprawdzania posiadania prawa wybierania lub prawa udziału w referendum w związku z weryfikacją podpisów złożonych właściwemu organowi w związku z zamiarem przeprowadzenia referendum lub zgłoszeniem inicjatywy ustawodawczej przez obywateli lub obywatelskiej inicjatywy uchwalodawczej przez mieszkańców gminy, powiatu lub województwa”* i dalej, iż *„Z treści powyższego wynika, iż zarówno OKW, jak i PKW dokonując weryfikacji przedłożonych wykazów podpisów, zobowiązana była w świetle obowiązujących przepisów do korzystania z Centralnego Rejestru Wyborców. Za bezzasadny należało zatem uznać zarzut, jakoby PKW miała bezrefleksyjnie wykorzystać Centralny Rejestr Wyborców, nie mogła bowiem odmówić zastosowania wyżej przytoczonych przepisów, nawet w sytuacji, gdy został on wprowadzony na krótko przed wyznaczonym terminem wyborów do parlamentu, Państwowa Komisja Wyborcza jest bowiem organem publicznym, który nie dokonuje kontroli konstytucyjności przepisów, a działa w ramach przyznanych jej kompetencji, na podstawie i w granicach prawa.”*

W postanowieniu z dnia 15 września 2023 r. sygn. akt I NSW 23/23 Sąd Najwyższy wskazał m.in., że *„Po pierwsze podnieść trzeba, że Państwowa Komisja Wyborcza jako stały organ wyborczy (art. 152 § 1 k.wyb.) posiada dostęp do Centralnego Rejestru Wyborców (dalej także: „CRW” lub „system CRW”) w celu realizacji zadań*

określonych w kodeksie wyborczym (art. 18 § 8 pkt 2 k.wyb.). Wobec powyższego PKW miała prawo skorzystania z Centralnego Rejestru Wyborców, nawet jeśli Skarżący ma zastrzeżenia co do jego funkcjonowania. Skarżący mając dostęp do złożonych list, nie wskazał ani jednego konkretnego przypadku, który wskazywałby na faktyczną niezgodność danych zawartych w CRW ze stanem faktycznym”.

W postanowieniu z dnia 31 marca 2025 r. sygn. akt I NSW 7/25, odnoszącym się do analogicznych przepisów dotyczących sprawdzania podpisów w wyborach Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Sąd Najwyższy wskazał, że: *„fakt, iż na wykazie podpisów popierających zgłoszenie kandydata na Prezydenta RP należy podać adres zamieszkania, pod którym dana osoba faktycznie stale zamieszkuje i pod tym adresem ujęta jest w stałym obwodzie głosowania w Centralnym Rejestrze Wyborców, wynika wprost z art. 5 pkt 9 i 14 k.wyb. Zgodnie bowiem z powołanymi przepisami, ilekroć w Kodeksie wyborczym jest mowa o: 1) stałym zamieszkaniu - należy przez to rozumieć zamieszkanie w określonej miejscowości pod oznaczonym adresem z zamiarem stałego pobytu; 2) adresie zamieszkania - należy przez to rozumieć adres, pod którym dana osoba faktycznie stale zamieszkuje i pod tym adresem ujęta jest w Centralnym Rejestrze Wyborców w stałym obwodzie głosowania zgodnie z adresem zameldowania na pobyt stały albo adresem stałego zamieszkania.”*

Państwowa Komisja Wyborcza wskazuje, że analogiczne stanowisko zajmują sądy administracyjne w odniesieniu do wykazu podpisów osób popierających inicjatywę referendalną:

- 1) w uchwale Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 grudnia 2017 r. II OPS 2/17 ONSAiWSA 2018/2/20, Sąd wskazał m. in., że *„Konstytucyjna ranga publicznego prawa podmiotowego członka wspólnoty samorządowej do udziału w referendum lokalnym wymaga, aby przepisy regulujące tę materię ustawy zwykłej interpretować w sposób prowadzący do zagwarantowania od strony formalnej, możliwości korzystania przez mieszkańca z tego prawa, także w takim zakresie, w jakim prawo to obejmuje poparcie inicjatywy referendalnej. Przepis art. 14 ust. 4 u.r.l. wskazujący, jakie dane powinien podać na karcie mieszkaniac jednostki samorządu terytorialnego popierający wniosek o przeprowadzenie referendum, reguluje tryb postępowania w sprawie*

o przeprowadzenie referendum i musi być interpretowany i stosowany ściśle, ponieważ ma na celu prawidłowe i sprawne przeprowadzenie czynności organizacyjnych gwarantujących właściwą realizację prawa podmiotowego do udziału w referendum. Wymienione dane powinny więc być dokładne i kompletne oraz muszą być aktualne i prawdziwe, gdyż służą do identyfikowania osób popierających wnioski i w ten sposób ułatwiają weryfikację danych pozwalających na stwierdzenie, czy osoba popierająca posiada czynne prawo wyborcze do organu stanowiącego jednostki. Wszystkie dane są zatem jednakowo ważne. W żadnym razie dane te nie mogą być uszczuplone i jakiegokolwiek odstępstwo od tego w procesie interpretacji i stosowania nie jest dopuszczalne. Nie można przyjmować, że obowiązek zawarcia na karcie poparcia dla referendum wszystkich danych stanowi nadmierny i zbyteczny formalizm. Wręcz przeciwnie, relatywizacja, w procesie interpretacji i stosowania, zakresu ustawowych danych osobowych mieszkańców popierających wnioski o przeprowadzenie referendum, może prowadzić w procesie ich weryfikacji do arbitralności, a w konsekwencji do naruszenia prawa do udziału w referendum oraz zasady równości wszystkich wobec prawa (art. 32 ust. 1 Konstytucji).”;

- 2) w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 21 sierpnia 2012 r. sygn. akt II OSK 1629/12, w którym wskazano, że *„W świetle powołanego już wyżej przepisu art. 14 ust. 4 ustawy mieszkaniac jednostki samorządu terytorialnego popierający wniosek o przeprowadzenie referendum podaje na karcie nazwisko, imię, adres zamieszkania i numer ewidencyjny PESEL. Dane te potwierdza własnoręcznym podpisem. Wszystkie określone w powołanym przepisie dane osobowe są istotne, dlatego muszą być kompletne, ponieważ służą do identyfikacji osób popierających wnioski i ułatwiają weryfikację tego poparcia.”;*
- 3) w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 lutego 2014 r. sygn. akt. II SA/Wa 2309/13, w którym wskazano, że *„Odnosząc się do zarzutów skargi należy podkreślić, iż stosownie do art. 14 ust. 4 ustawy mieszkaniac jednostki samorządu terytorialnego popierający*

wniosek o przeprowadzenie referendum podaje na karcie nazwisko, imię, adres zamieszkania i numer ewidencyjny PESEL. Dane te potwierdza własnoręcznym podpisem. Z powyższego przepisu wynika, że ustawa określa w sposób precyzyjny, jakie dane winny znaleźć się na karcie poparcia. Wszystkie dane osobowe określone w przytoczonym przepisie są istotne i stąd też muszą być kompletne, gdyż służą identyfikacji osób popierających wniosek i ułatwiają weryfikację udzielonego poparcia. Podpis i dane osobowe pozostają ze sobą ściśle powiązane i nie istnieją samodzielnie. Łącznie zaś, pełnią rolę identyfikatora osoby, która opowiedziała się za przeprowadzeniem referendum. Z tej przyczyny można uznać za prawidłowy jedynie podpis, któremu towarzyszą dane określone przepisem art. 14 ust. 4 ustawy. W tej materii Sąd przyjmuje stanowisko prezentowane przez doktrynę i orzecznictwo (por. K. W. Czaplicki, B. Dauter, A. Kisielewicz, F. Rymarz – Ustawa o referendum lokalnym. Komentarz. Warszawa 2007; wyrok WSA w Warszawie z dnia 18 listopada 2011 r. sygn. akt 2327/11; wyrok NSA z dnia 20 marca 2012 r., sygn. akt II OSK 281/12; wyrok NSA z dnia 13 września 2006 r., sygn. akt II OSK 1044/06.”.

Państwowa Komisja Wyborcza jednocześnie zauważa, że ustawodawca jest konsekwentny w uznaniu adresu zamieszkania, jako adresu, pod którym dana osoba faktycznie stale zamieszkuje i pod tym adresem ujęta jest w Centralnym Rejestrze Wyborców w stałym obwodzie głosowania zgodnie z adresem zameldowania na pobyt stały albo adresem stałego zamieszkania. W ustawie z dnia 23 stycznia 2026 r. o zmianie ustawy – Kodeks wyborczy (Dz. U. z 2026 r. poz. 178), która wejdzie w życie w dniu 18 lutego 2026 r., wprowadzającej możliwość udzielenia poparcia dla listy kandydatów (kandydata) w postaci elektronicznej wskazano, że w portalu poparcia przetwarzany będzie adres zameldowania wyborcy na pobyt stały lub adres stałego zamieszkania, o którym mowa w art. 18a § 1 pkt 6 (czyli adres ujęcia w stałym obwodzie głosowania w Centralnym Rejestrze Wyborców). Wyborca nie będzie miał możliwości podania innego adres i udzielenia poparcia na obszarze innego niż właściwy dla adresu ujęcia w Centralnym Rejestrze Wyborców okręgu wyborczego.

Z powyższego jednoznacznie wynika, że bezzasadne są zarzuty wnoszącego odwołanie dotyczące nadmiernego formalizmu, a także w zakresie subiektywnej oceny czytelności danych podczas sprawdzania podpisów organów wyborczych, w przypadku, gdy ustawodawca wprost wymaga podania ich w sposób czytelny (art. 265 § 3 Kodeksu wyborczego).

Państwowa Komisja Wyborcza stwierdza ponadto, że w przypadku, gdy jeden wyborca udzielił poparcia więcej niż jeden raz, uznawany jest za ważny jeden jego podpis, o ile spełnia on pozostałe wymogi ustawowe. Taką zasadę zastosowała Komisja w czasie sprawdzania podpisów poparcia dla zgłoszenia kandydata na senatora przez Komitet.

Zdaniem Państwowej Komisji Wyborczej niezasadne są także zarzuty dotyczące zakwestionowanych 403 podpisów poparcia z powodu braku praw wyborczych na obszarze danego okręgu wyborczego. Tego rodzaju poparcie jest niezgodne z art. 265 § 5 Kodeksu wyborczego. Niezrozumiałe jest w tym przypadku sugerowanie przez wnoszącego odwołanie, że wynika to z rzekomych błędów odczytu numeru PESEL lub adresu zamieszkania albo z błędnego przypisania miejscowości o identycznych nazwach występujących w różnych gminach i powiatach, a także z adresów w miejscowościach włączonych w 2015 r. do miasta Zielona Góra.

Państwowa Komisja Wyborcza wskazuje, że każdy z tych przypadków został zweryfikowany w Centralnym Rejestrze Wyborców, tj. na podstawie art. 18 § 3 pkt 4 w związku z art. 5 pkt 14 oraz art. 265 § 5 Kodeksu wyborczego.

Państwowa Komisja Wyborcza stwierdza, że Centralny Rejestr Wyborców został wprowadzony w 2023 r. i zawiera prawidłowe dane wyborców, które są na bieżąco aktualizowane. Na podstawie Centralnego Rejestru Wyborców zostały przeprowadzone wybory do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w 2023 r., wybory do Parlamentu Europejskiego oraz wybory do organów jednostek samorządu terytorialnego w 2024 r., a także wybory Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w 2025 r. W żadnych z tych wyborów nie występowały problemy związane z niewłaściwym przypisaniem wyborców do stałego obwodu głosowania w Centralnym Rejestrze Wyborców. W związku z tym

nieuprawnione są niepoparte żadnymi dowodami sugestie i insynuacje, dotyczące rzekomego nieprawidłowego działania Centralnego Rejestru Wyborców.

Państwowa Komisja Wyborcza stwierdza, że zarzuty dotyczące „błędów odczytu PESEL lub adresu” oraz „błędnego przypisania miejscowości o identycznych nazwach występujących w różnych gminach i powiatach, a także z adresów w miejscowościach włączonych w 2015 r.” wynikają wyłącznie z nieznamomości zasad dotyczących funkcjonowania Centralnego Rejestru Wyborców i ujmowania (przypisywania) wyborców w stałym obwodzie głosowania właściwym dla adresu zameldowania na pobyt stały albo właściwym dla adresu stałego zamieszkania. Źródłem kwestionowania przez wnoszącego odwołanie rozstrzygnięć Komisji co do poszczególnych podpisów jest brak zrozumienia podstawowych i funkcjonujących od wielu lat sposobu rejestracji wyborców. Zasadą jest, że w Centralnym Rejestrze Wyborców wyborcy zameldowani na pobyt stały na obszarze danej gminy są z urzędu ujmowani w stałym obwodzie głosowania właściwym dla adresu zameldowania na pobyt stały. Ewentualnie, jeżeli taka jest wola wyborców stale zamieszkałych na obszarze gminy bez zameldowania na pobyt stały w danej gminie, są oni ujmowani w Centralnym Rejestrze Wyborców w stałym obwodzie głosowania właściwym dla adresu stałego zamieszkania, jeżeli złożą w tej sprawie wnioski do urzędu gminy właściwego dla miejsca zamieszkania.

Państwowa Komisja Wyborcza podkreśla także, że przed wprowadzeniem Centralnego Rejestru Wyborców obowiązywały dokładnie takie same zasady. Różnica polegała na tym, że rejestr wyborców prowadzony był odrębnie w systemach informatycznych poszczególnych gmin, a nie w systemie udostępnionym przez Ministerstwo Cyfryzacji.

Państwowa Komisja Wyborcza wskazuje ponadto, że budzące wątpliwości osoby wnoszącej odwołanie stwierdzone przez Komisję nieprawidłowości w podpisach, w szczególności dotyczące adresów zamieszkania wynikają przede wszystkim z faktu, iż wyborcy nie realizują obowiązku meldunkowego, o którym mowa w art. 24 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2026 r. poz. 384 i 1206). Jeżeli wyborcy dokonywaliby zameldowania na pobyt stały w miejscu stałego zamieszkania, wówczas – jak wskazano wyżej – byłiby z urzędu ujmowani w stałym

obwodzie głosowania właściwym dla adresu zameldowania na pobyt stały. W takim przypadku to Państwo wykonywałoby za nich czynności związane z ewidencjonowaniem ich w Centralnym Rejestrze Wyborców, gdyż w taki sposób zostały skonstruowane przepisy, że w przedstawionej sytuacji wyborca nie musi nic robić, aby zostać ujętym w rejestrze. Natomiast jeżeli wyborca z jakichś przyczyn nie jest zameldowany na pobyt stały w miejscu stałego zamieszkania, to powinien złożyć wniosek do urzędu gminy właściwego dla miejsca zamieszkania o ujęcie go w obwodzie głosowania właściwym dla adresu stałego zamieszkania, tj. wniosek, o którym mowa w art. 19 § 3 Kodeksu wyborczego. W odmiennym przypadku wyborca niezależnie od tego, że zamieszkuje w innym miejscu, to w Centralnym Rejestrze Wyborców w dalszym ciągu będzie figurował pod adresem właściwym dla miejsca zameldowania na pobyt stały. Z kolei, jeżeli wyborca nie jest zameldowany na pobyt stały w żadnej gminie i nie został ujęty w obwodzie głosowania właściwym dla adresu stałego zamieszkania na swój wniosek w żadnej gminie, to mimo posiadania praw wyborczych, ze względu na niespełnienie przez niego formalnych warunków, wskazany przez niego np. na wykazie wyborców popierających zgłoszenie kandydata na senatora adres nie spełnia wymogów, o których mowa w art. 5 pkt 9 i 14 Kodeksu wyborczego i nie może zostać uwzględniony.

Państwowa Komisja Wyborcza podziela pogląd wnoszącego odwołanie, że liczba zakwestionowanych podpisów z powodu braku praw wyborczych w danym okręgu wyborczym „jest nieproporcjonalnie wysoka, skoro podpisy zbierano na terenie okręgu”. Jednakże przyczyną tej sytuacji może być albo nieinformowanie przez osoby zbierające podpisy wyborców udzielających poparcia o zasadach wskazywania adresu, zamieszkania albo niewiedza wyborców w zakresie definicji adresu zamieszkania w prawie wyborczym, a nie błędne działanie Centralnego Rejestru Wyborców albo przetwarzanie w nim nieaktualnych danych dotyczących granic okręgów wyborczych. Wskazać jednak należy, że na kartach wykazu podpisów udostępnionych przez Komitet wyborcom udzielającym poparcia znajdowała się informacja, że adres zamieszkania musi być zgodny z adresem ujęcia w stałym obwodzie głosowania w Centralnym Rejestrze Wyborców.

Mając powyższe na uwadze Państwowa Komisja Wyborcza stwierdza, że zarzuty dotyczące kwestionowania poszczególnych podpisów są nieuprawnione, gdyż zakwestionowane podpisy poparcia dotyczą w większości tych przypadków, w których osoby udzielające poparcia wskazują niezgodny z wymogami Kodeksu wyborczego (art. 5 pkt 14) adres zamieszkania.

Państwowa Komisja Wyborcza, odnosząc się do kolejnego zarzutu odwołania stwierdza, że przepisy Kodeksu wyborczego nie określają szczegółowo sposobu sporządzenia uzasadnienia, o którym mowa w art. 218 § 1 Kodeksu wyborczego. Państwowa Komisja Wyborcza stwierdza przy tym, że przedstawiony zarzut dotyczący niewłaściwego uzasadnienia jest bezzasadny w omawianej sprawie. Niezarejestrowanie kandydata wynika wyłącznie z powodu niedołączenia do zgłoszenia wystarczającej liczby prawidłowych podpisów poparcia. Poza tym należy mieć na uwadze, że przepisy Kodeksu wyborczego nie zobowiązują organów wyborczych do przedstawiania podziału stwierdzonych wad oraz wskazania arkuszy i pozycji wykazu, na których zostały one stwierdzone, a także wyjaśniania i omówienia powodów zakwestionowania poszczególnych podpisów. Według oceny Państwowej Komisji Wyborczej podział i zestawienie błędów dokonywane przez organy wyborcze, w tym statystyka zamieszczona w uchwale Komisji, są wystarczające. To rolą pełnomocnika komitetu wyborczego oraz osoby dokonującej zgłoszenia kandydata jest nadzór nad zbieraniem podpisów poparcia oraz dołączenie do zgłoszenia wymaganej ustawo liczby prawidłowych podpisów poparcia. Okręgowa komisja wyborcza zobowiązana jest do ustalenia, czy zgłoszenie uzyskało wymagane ustawowo poparcie. Natomiast subiektywna ocena rzekomo niewłaściwego uzasadnienia uchwały nie stanowi podstawy do stwierdzenia jej nieważności i jej uchylecia.

Państwowa Komisja Wyborcza odnosząc się natomiast do zarzutu dotyczącego naruszenia art. 217 Kodeksu wyborczego stwierdza, że działania podejmowane przez Komisję były działaniami realizowanymi w normalnym trybie postępowania przy weryfikacji podpisów, a nie działaniami na podstawie art. 217 § 1 Kodeksu wyborczego. Komisja nie miała bowiem wątpliwości w zakresie nieuznawania poszczególnych podpisów poparcia.

Państwowa Komisja Wyborcza stwierdza przy tym, że wyjaśnienia wyborców, o których mowa w art. 217 § 1 Kodeksu wyborczego, o czym mowa w odwołaniu, dotyczyć mogą jedynie potwierdzenia w szczególnych i wyjątkowych przypadkach, czy dany wyborca udzielał poparcia (np. w razie podejrzenia sfałszowania podpisu tego wyborcy, tj. wpisania danych osoby bez jej wiedzy), a nie na uzupełnianiu nieprawidłowo lub częściowo podanych w wykazie danych. Tryb tych wyjaśnień, wbrew twierdzeniu wnoszącego odwołanie, nie służy do „ (...) porównania danych osobowych i adresowych z danymi w rejestrze w przypadkach uznanych za *nieczytelne*, co pozwoliłoby jednoznacznie zidentyfikować wyborcę”. Przyjęcie takiej interpretacji, tj. umożliwienie w rzeczywistości poprawienia danych w wykazie poprzez np. uzupełnienie nieczytelnego imienia i nazwiska, wpisanie lub poprawienie błędnie podanego numeru PESEL albo uzupełnienie adresu, byłoby sprzeczne z regulacją, o której mowa w art. 265 § 3 Kodeksu wyborczego. Takie same zasady stosowane są wobec wszystkich komitetów wyborczych uczestniczących w wyborach. Dlatego też zarzuty w tym zakresie są bezzasadne.

Państwowa Komisja Wyborcza informuje, że Komisja wskazała w uchwale, że do zgłoszenia kandydata na senatora – Sławomira Bładyko – dołączono 1 464 podpisów prawidłowych, a 1383 podpisy podpisów nieprawidłowych.

Za nieprawidłowe Komisja uznała:

- 1) 317 podpisów z powodu podania błędnego, niepełnego lub nieczytelnego numeru PESEL;
- 2) 102 podpisy z powodu niepodania numeru PESEL;
- 3) 3 podpisy z powodu braku praw wyborczych osób udzielających poparcia;
- 4) 403 podpisy z powodu braku praw wyborczych w danym okręgu wyborczym;
- 5) 83 podpisy z powodu nieodnalezienia w Centralnym Rejestrze Wyborców osoby wg podanego nr PESEL;
- 6) 30 podpisów z powodu daty poparcia innej niż dopuszczalna lub brak daty;
- 7) 5 podpisów z powodu wpisania innego nazwiska lub imienia;
- 8) 373 podpisy podpisów z powodu niepełnego lub nieczytelnego podania adresu przypadków;
- 9) 9 podpisów z powodu udzielenia poparcia przez osoby, które miały mniej

niż 18 lat;

10)7 podpisów z powodu podania danych niezgodnych z danymi osoby według podanego nr PESEL;

11)51 podpisów z powodu wielokrotnego podpisu tego samego wyborcy.

Państwowa Komisja Wyborcza stwierdza przy tym, że nieprawdziwy jest zarzut niepoinformowania osoby zgłaszającej kandydata o terminie weryfikacji podpisów. Osoba ta została poinformowana o takiej możliwości, lecz nie skorzystała z tego uprawnienia.

Państwowa Komisja Wyborcza w związku ze złożonym odwołaniem w dniu 19 października 2026 r. raz jeszcze sprawdziła wszystkie zakwestionowane przez Komisję podpisy poparcia wykorzystując do tego Centralny Rejestr Wyborców. Państwowa Komisja Wyborcza, po dokonaniu ponownej weryfikacji podpisów zakwestionowanych przez Komisję, uznała za prawidłowe 73 podpisy spośród 1383 podpisów, które zostały uprzednio zakwestionowane przez Komisję.

Państwowa Komisja Wyborcza stwierdza, że mimo ponownej weryfikacji podpisów zgłoszenie kandydata nie uzyskało poparcia, o którym mowa w art. 265 § 1 Kodeksu wyborczego, gdyż liczba prawidłowych podpisów wyniosła 1537.

W tym stanie rzeczy Państwowa Komisja Wyborcza postanowiła jak w sentencji.

Państwowa Komisja Wyborcza, odnosząc się do wniosku wnoszącego odwołanie o umożliwienie uczestnictwa w posiedzeniu Komisji, w trakcie którego będzie ono rozpatrywane, stwierdza, że przepisy Kodeksu wyborczego nie przewidują obecności wnoszącego odwołanie w takim posiedzeniu Państwowej Komisji Wyborczej. Niezależnie od powyższego, z uwagi konieczność dochowania ustawowego terminu rozpatrzenia odwołania, niniejsza uchwała została podjęta w trybie obiegowym. Państwowa Komisja Wyborcza zauważa, że zgodnie z art. 161 § 5 zdanie pierwsze Kodeksu wyborczego Przewodniczący Państwowej Komisji Wyborczej, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, w sprawach niecierpiących zwłoki, z własnej inicjatywy lub na wniosek członka Państwowej Komisji Wyborczej albo sekretarza Państwowej Komisji Wyborczej, może zdecydować o podjęciu uchwały przez Państwową Komisję Wyborczą w trybie obiegowym. Zgodnie natomiast z § 6 powołanego przepisu członek Państwowej Komisji Wyborczej może

złożyć sprzeciw wobec podjęcia uchwały w trybie obiegowym w terminie wyznaczonym do podjęcia uchwały.

Na podstawie art. 218 § 3 w związku z art. 258 Kodeksu wyborczego od niniejszej uchwały osobie zgłaszającej kandydata przysługuje prawo wniesienia skargi do Sądu Najwyższego w terminie 2 dni od daty jej podania jej do publicznej wiadomości w Biuletynie Informacji Publicznej Państwowej Komisji Wyborczej.

Przewodniczący
Państwowej Komisji Wyborczej

Sylwester Marciniak
(dokument podpisany elektronicznie)